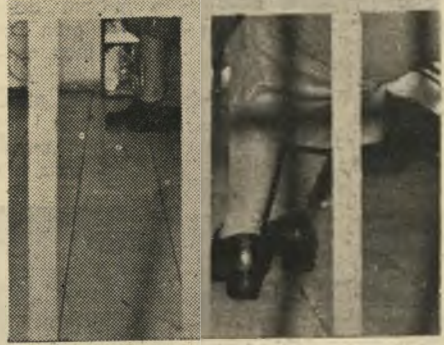

אתנו הפשעים בין הנשים, הוא מן הנמוכים בעולם כולו. לעומת 501 אסירים ועצורים, נמצאו 5 בדצמבר באגף הנרשים של בית-הסוהר ביפו רק 13 נשים — מהן 9 שפוטות ו-4 עצורות.

העבירות העיקריות: פריצות, גניבות, עבירות נגד האנושות.

למרות מספרן הקטן של האסירות, התנאים באגף הנשים קשים ביותר. אין אפשרות להיפגש עם אלה הנשים אלא בתפקידים קטנים (כגון תיקון בגדים), הנעושות מוגבלות לשני החדרים האם הקטנים ולחדר הוועידה. אין שום טיפול מיוחד בנישים, שום נסיון אינו נעשה להחזירן למוטב. מובן מאליו, שאין כל אפשרות להפריד בין עברייניות צעירות, שהגיעו בפעם הראשונה לבית-הסוהר והיו יכולות לשנות את דרכן, כיהן, ובין פרוצות מועדות, שיחסן הציני מדבק בהכרח. ההפרדה היחידה הקיימת (בתוך קף החוק), היא בין השפוטות ובין העצורות, המחכות ועדין לבירור דינן.

עד לפני זמן מה, לא היה שום מגע בין האסירים ובין האסירות בבית-הסוהר. רק מפעם לפעם היו האסירות נאלצות לעבור בליט בריחה את החצר הגדולה בה מטיילים הגברים.

תא השפוטות: הצפופות אינה קטנה מאשר בתאי הגברים. בשני התאים של אגף הנשים גרות 9 אסירות שפוטות ו-4 עצורות. הנשים יש מרפאה נפרדת משלהן. תעסוקה: אפס. על המחלקה אחראית סמלת של השרות, כל השמירה בידי סוהרות הלבושות מדי חאקי.

בת סגירות לתאים. מקרה יומיומי: סוהר מוצא אסיר מובא לדין לפני מנהל בית-הסוהר. העונש תזונתי עונשים והפקת הסיולים בחצר.

זיק את האסיר גם במשך 4 החדשים הנוספים, כעונש על התנהגות בלתי טובה.

לעומת העונשים, בידי המנהל לתת גם פרט לאסיר מצטיין: מינוי ל"סמל", העונד שלושה קווים בריטיים על שרוולו, מקבל שתי סיגוריות נוספות כל יום, רשאי להימצא מחוץ לתא עד לשקיעת החמה וגר בתא עם סמלים אחרים. מספר הסמלים יכול להגיע ל-5% ממספר האסירים השפוטים, והם אחראים על שאר האסירים ועל עבודתם. הסמל הוא המעמיד את האסירים ב"יום-בשעת הסיוור היומי של המנהל בתאים. יכול אסיר להתמנות לסמל אחרי החודש הראשון של מאסרו.

תלונותיהם של האסירים עצמם נוגעות לרוב לפרטם קטנים. "מדוע לא נותנים לנו לעשן בתא, מתי שאנחנו רוצים?" שואל אחד מהם. ושני מתמרמר: "מדוע לא נותנים לאשתי לתת לי סוכריות כשהיא באה לבקר אותי?" תשובת הסוהרים: אם אחד יקבל ממתקים והשני לא, יגרום הדבר מריבות בלב שאר האסירים.

גריה (מימין) כורעים האסירים על הארץ, נשארים יטה כולה באה למנוע אותה לחלוטין.

"הצר" האסירות: שטח זעיר הוא המקום היחיד בו יכולות האסירות לנוע ולתלות את כבסיהן. הסמלת מינה שפוטה ל-3 חדשים בשוון גניבה, האסיר במרכז למאסר חודש, בעוון פריצות. העושה מהמאסר נאשמת ברצח בנה ומחכות לדין.

הקולנוע, הנערכות מדי פעם לאסירים, הורשה לנשים לשוועל ספסל משלהן בין הגברים. לאפתעת הכל נהגו הגברים על אף היותם מנותקים מנשים חדשים על גבי חדשים בגניבתמניות גמורה. מאז ניתן לנשים להיות נוכחות בהצגה אלה.

בתי-הסוהר הקיימים מתאימים לתפקידם. זשאלה של תקציב, אך לא שאלת תקציב: היא נוגעת גם לעצם יחסה של חתם אל בית-הסוהר, אל בעית העונשים החוקיים.

צאות של חינוך קלידת זה. כל שלוש הבעיות הגדולות של בית-הסוהר הנוכחי: חוסר המקום, חוסר התעסוקה וחוסר ההפרדה, נובעות משרש מרכזי אחד: אין

זוגות עינים מאשוחים את החברה: העבריינים הצעירים, בבית-הסוהר ביפו, כלואים אמנם בתא נפרד, אך באים במגע גושך כל היום עם פושעים מועדים. החמשה: בן 17 השפוט 6' חדשים בעוון התפרצות, בן 17 השפוט לשנתיים בעוון כייסות, עצור בן 17 הנאשם בהתפרצות, עצור בן 15 הנאשם באוחז עבירה, עצור בן 16 הנאשם בהכאת אדם, שהשופט סרב לשחררו בערבות 3 מבין 5' הם "נוסדות", שם כבר קבלו את הדרכתם הראשונה לקאריירה של פשעים. בית-הסוהר, שהוא בית-ספר לפושעים מועדים, ישלים את חינוכם.

ל"מקצוע" לכל ימי חייו. בתנאים הדחוקים ובצפיפות הנוראה של בתי-הסוהר הקיימים אין כל אפשרות להפריד בין סוגים שונים אלה. גם את ההפרדה היחידה, אשר החוק מכריח לקיימה — בין אסירים ובין עצורים, המחכים לביור דינם — קשה מאד לקיים בתנאים הנוכחיים. הפרדה ארסומטית נוספת, לפי אורך תקופת המאסר, קיימת ממילא — ביפו נשארים האסירים שנשפטו לתקופה עד שנתיים והנשים, ואילו בתל-מונד יושבים השפוטים לתקופות ארוכות יותר והנידונים למות. אולם במקרים רבים מאד אין אורך תקופת המאסר מעידה על סוג הפשע או על איפיו של האסיר. יש הבדל גדול בין מנשה ורשבסקי, שנשפט כמשתתף בשוד רחוב המלך גיורג, אך בלי ספק אינו פושע מועד, ובין החברה המפורסמת שביצעה לא מכבר את הבריחה הגדולה מבית המשפט. בכל זאת מערכת החברה אנשים אלה, הורסת באסיר כל רצון לשמור על הגינותו. יכול מנהל טוב לכלוא אסירים בעלי אויבי חיובי יותר בתא אחד, אך אין הדבר עוזר הרבה בבית-הסוהר דחוק, בו נפגשים כל האסירים בסיולים, בחדר האוכל, בעבודה.

פרק מיוחד הוא היחס בין הגזעים בבית-הסוהר. יתכן שבתי-הסוהר הם המקום היחיד במדינה בו הוגשם עקרון שווי הזכויות ואחת-העמים הלכה למעשה. אין קיימת כל מחיצה בין האסירים היהודיים והערבים, היחסים הם ידידותיים. במקרים רבים גרים בני שני העמים באותם התאים.

איש אינו יכול להעריך כמה תשלם המדינה, ברבות הימים, עבור החינוך המצוין הזה ושהיא נותנת לעבריינים צעירים, לפושעים מקריים ולשאר האסירים המזדמנים במקרה לבית-הסוהר ויוצאים משם פושעים מועדים. מספר גדול יותר של בלשים, שוטרים, סוהרים, תקציבי משטרה ובתי-סוהר — אלו תהינה התוצאות.

6. הפרדה

בבתי-הסוהר של מדינת ישראל נמצאים כיום 74 עבריינים צעירים, למטה מגיל 18, אשר השופטים קדו להחזיקם שם מחוסר מקום מתאים אחר. עבריינים צעירים אלה הם רק חלק — אם כי החלק המהפיר ביותר — של פרשה ההיפכת את בית-הסוהר, בפי כל יודעי דבר וגם בפי הסוהרים עצמם, ל"בית-ספר לפושעים מועדים".

בתא אחד: גנב, עברייני תנועה, פושע מיני, 2 שודדים, מפיר תקנות הפיקוח. בתנאי הדוחק הקיימים אין כל אפשרות להפריד בין האסירים לפי סוגי עבירותיהם, אופיים והתנהגותם.

גניבה קטנה, ושיכול היה להרגיש בחרטה כנה ולחזור למוטב — לולא כלאה אותו החברה בתא אחד עם אותו גנב מועד, המכניס אותו